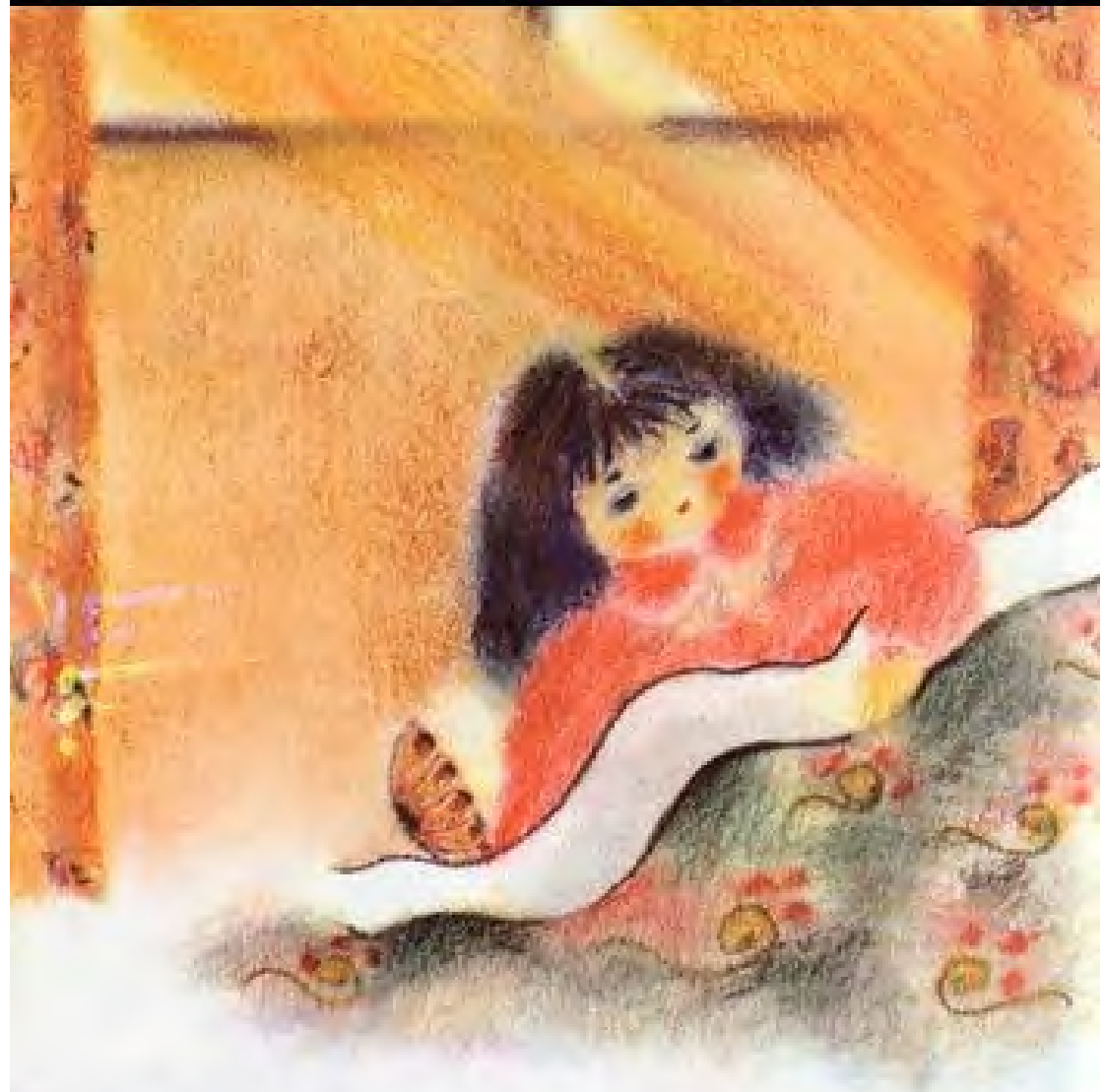

העץ הכחול

סיפור - מהדוגט קשקווילי   איתורים - זהילה הודאי

סבתא פתחה וילון וקרני השמש זרחו על
השטיח. נסטרן פתחה את עיניה והרימה
את ראשה. לא האמינה, אבל המורה
עמדה בחדר.

"את מרגישה טוב יותר?"
"כן, הגרון לא כואב יותר."
"תוכלי לחזור לבית הספר בשבוע הבא."
המורה הביטה על הציור שעל הקיר ואמרה
"איזה עץ יפה. נהדר הצבע הכחול הזה."
"המורה, אולי הילדים יוכלו לבוא ולראות שאני
מספרת אמת?"
"יקירתי, אגיד להם שלנסטרן יש בבית עץ כחול
שקוראים לו..."
"סבתא ידעה, אבל שכחה כבר."

סבתא הביאה ספל תה למורה
וישבה ליד מיטת נסטון. "סבתא,
לא נזכרת איך קוראים לעץ?"
"אנסה להיזכר, אבל תחכי
בסבלנות."

המורה הביטה על נסטרן, חייכה
ואמרה "אבל זה לא משנה. ילדים
יכולים להתיידד בכל מקום."
סבתא נענעה בראשה.
נסטרן חייכה ועצמה את עיניה.

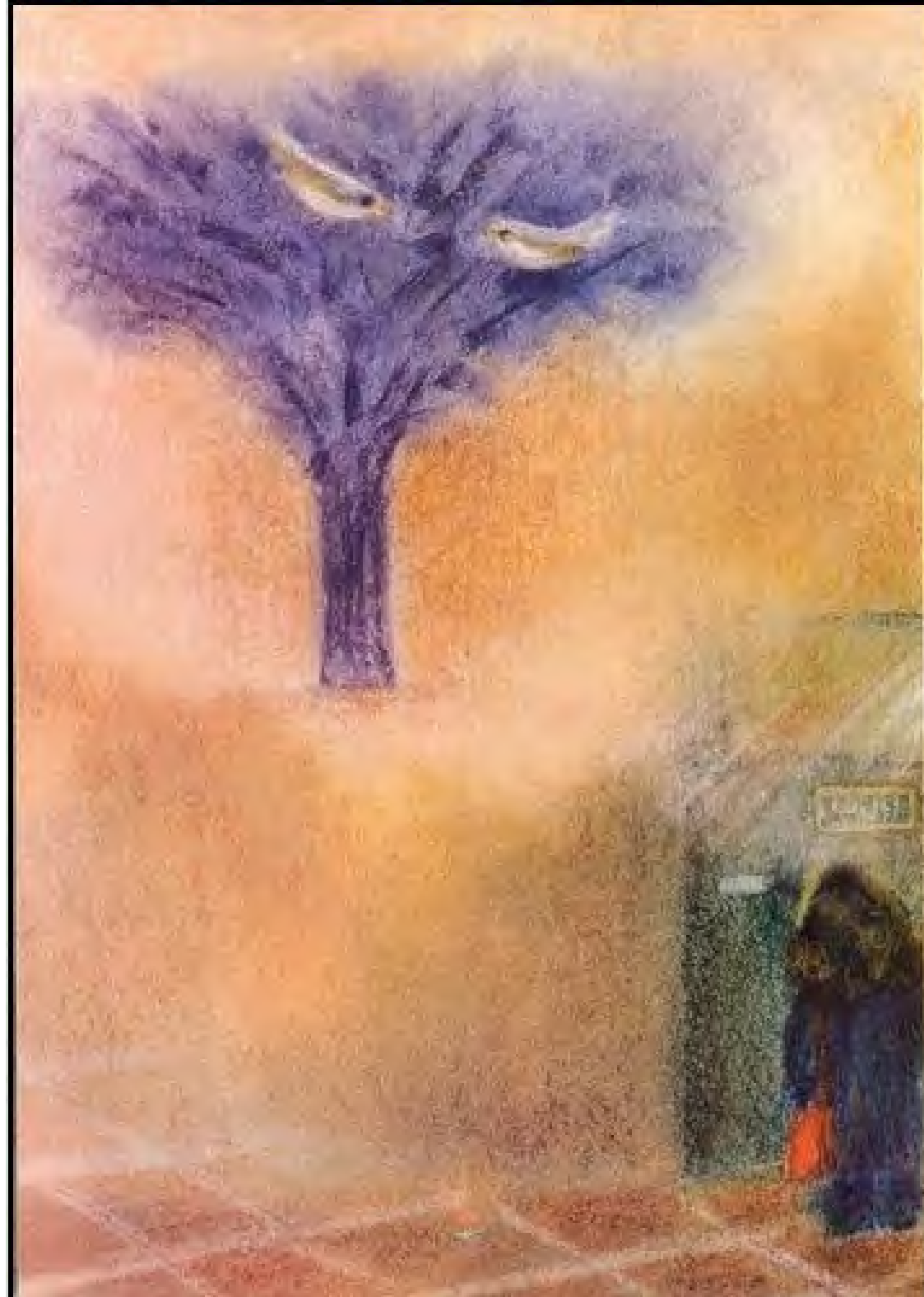
"סבתא, אמרת שתחת העץ הזה ילדים
מתיידדים ומשחקים ביחד. אם תזכרי,
אולי המורה יכולה לקנות כמה שתילים
ולטעת אותם בחצר בית הספר. אז
הילדים ירצו לבוא ולשחק אתי."

נסטרן נזכרה בימי בית הספר לפני
המחלה. היא עמדה בחצר וראתה
איך הילדים משחקים. היא ספרה
אותם.

"הם שלושים ושניים. הם מתיידדים
בזוגות. אני השלושים ושלוש ולא
יישאר אף אחד כדי להתיידד אתי."

היא אספה את התיק שלה והלכה
לכיתה. הפרוזדור היה חשוך כמו
בבית סבתא. לסבתא לא היה גן
אבל על הקיר ציירו עץ כחול נהדר.
שתי יונים זהובות ישבו על הענפים
וסיפרו סיפורים זז לזו.

הילדים ענו במקהלה, אבל נסטרן שתקה.
המורה שאלה "נסטרן, איזה צבע זה?"
"כחול".

"במה את נזכרת כשאת רואה כחול?"
"בעץ"

המורה הופתעה "בעץ?"

נסטרן נבוכה. הילדים פרצו בצחוק.

"שקט, ילדים. יקירתי, הביטי על עצים."

עם הצלצול הילדים רצו לפרוזדור וסחבו את
נסטרן אתם. ראש הכיתה אמרה "כולם
למקומות. המורה באה."

נסטרן ירבה במקומה. היא התחילה ללמוד

לפני חודש בכיתה א'. ההורים שלחו אותה

לסבתא לטהרן כדי שתוכל ללכת לבית

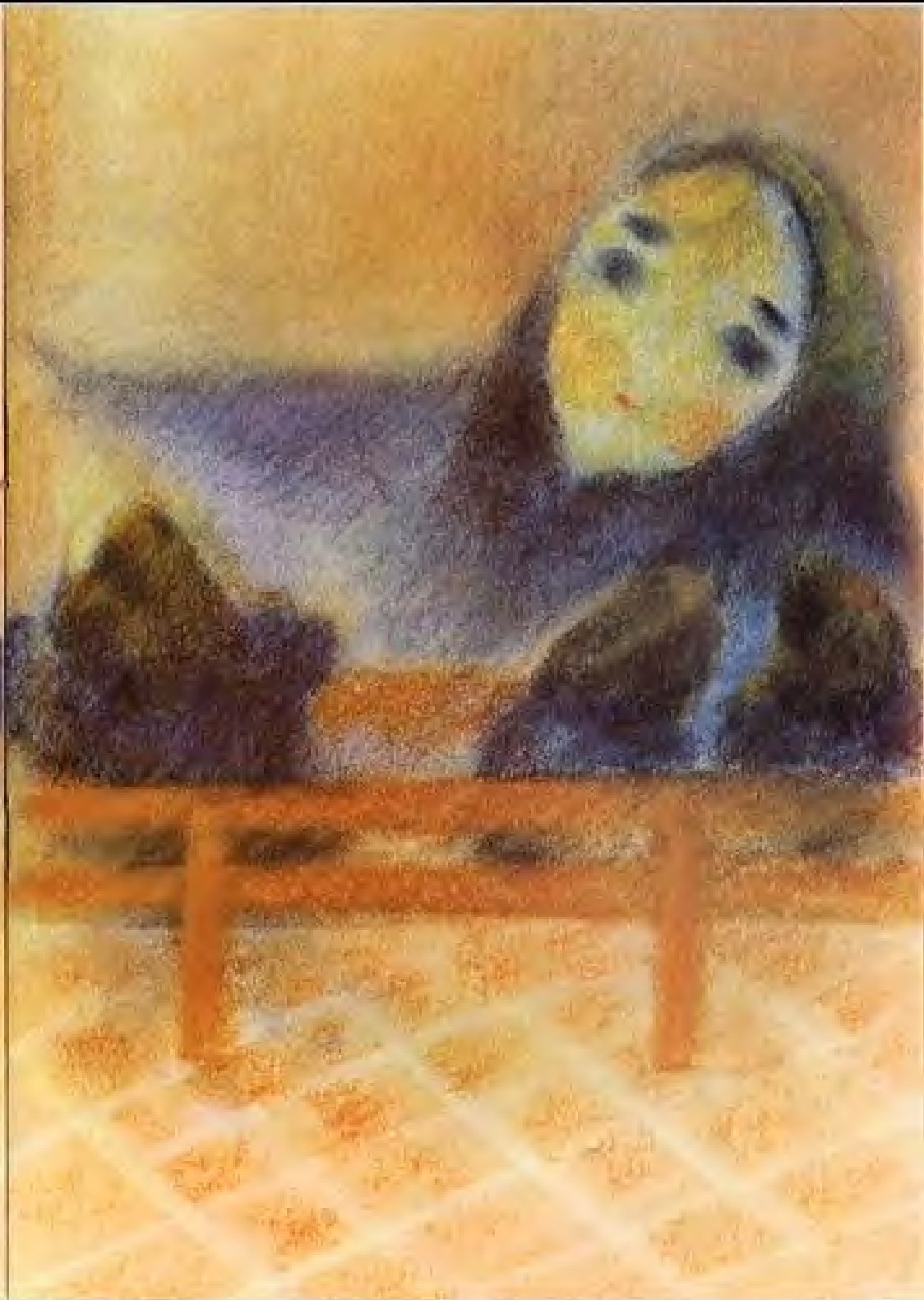
הספר. הם אמורים היו לבוא אחר כך.

באותו יום המורה הראתה לילדים ניירות

צבעוניים ושאלה "איזה צבע זה?"

נסטרן הביטה דרך החלון לחצר. לא היו שם עצים. הכל היה גדול, מרובע ריק. היא חשבה "הלוואי ויכולתי לחתוך ענף מהעץ בבית סבתא, להביא לבית הספר ולהראות למורה ולילדים."

כאשר חזרה הביתה אמרה "סבתא, אני רוצה
עץ כחול. אני אצייר אותו ואראה לילדים
בכיתה."

"טוב. שבי וציירי. אבל תקפידי שהציור שלך
יהיה יפה בדיוק כמו העץ הזה."
נסטרן לקחה ניר והעפרונות וישבה מול העץ.
סבתא התעטפה בצעיף שלה והביטה על העץ.
"תסתכלי, סבתא. האם הוא יפה?"
סבתא הסתכלה בציור של נסטרן ואמרה "כן.
הוא נהדר."

"סבתא, ראית את הבנות?"

"איזה בנות?"

"ציירתי בנות תחת העץ, כדי שיוכלו לבוא

ולשחק אתי ולהיות לחברות שלי."

"זה יפה. מה שמותיהן?"

"לא יודעת."

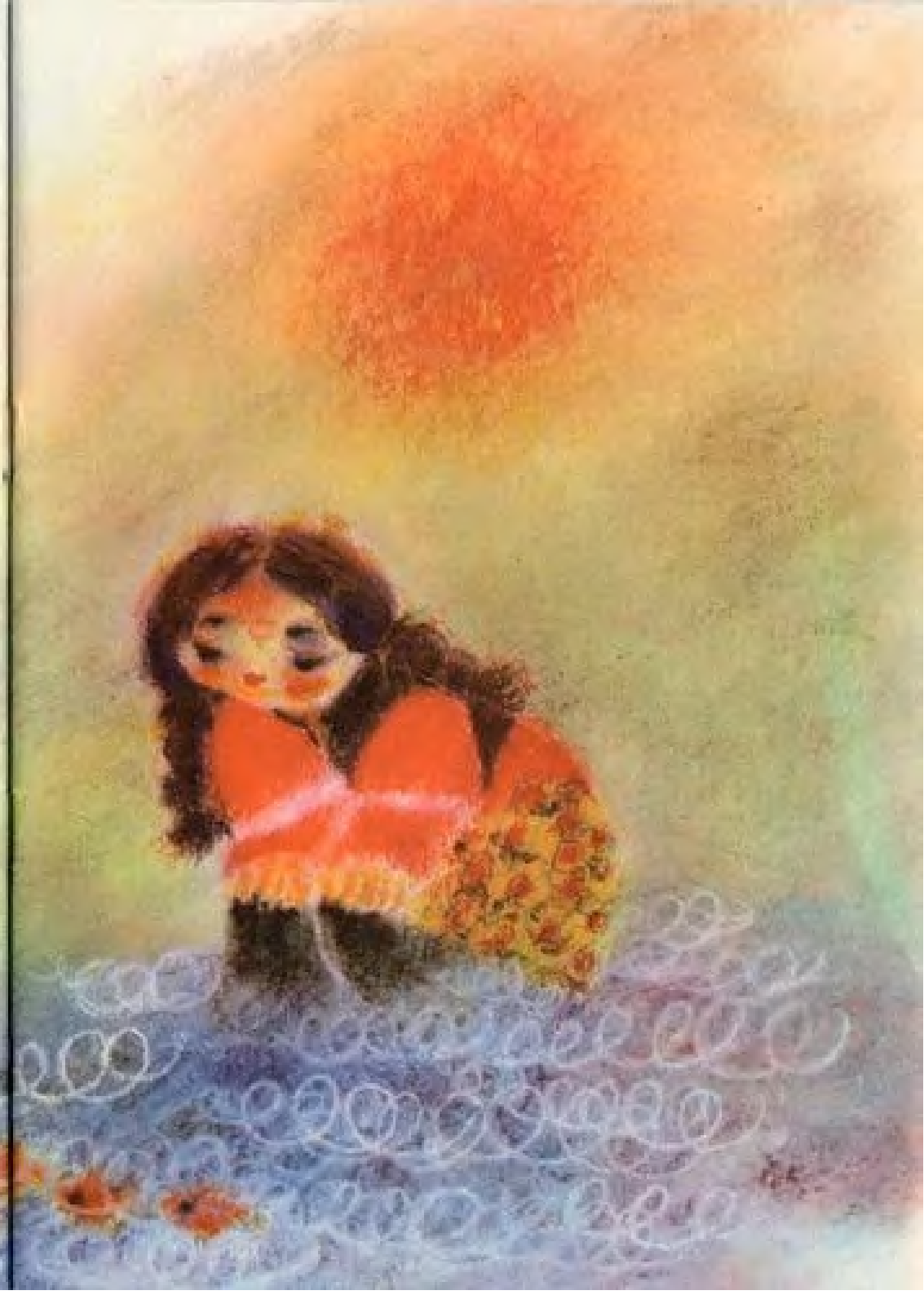
"איך קוראים לחברות שלך בכיתה?"

"עוד לא מצאתי חברה בכיתה."

"איך זה? ילדה חמודה כמוך!"

"סבתא, הן לא יודעות שאני חמודה."

נסטרן הסתכלה על סבתא. סבתה לא הביטה
על הציור שלה.
"את לא יכולה לראות, סבתא?"
"למען האמת, לא. המשקפיים לא עוזרים
הרבה."
"את רוצה לראות טוב יותר?"
"בוודאי. בדיוק כפי שראיתי כשהייתי בגילך."
"כשהיית בגילי וקלעת לך צמות יכולת לראות
דגים בקרקעית הנהר?"
"איך ידעת?"
"סיפרת לי."

"אשאר ערה הלילה ואקשיב ליונים
שעל העץ. הן יגידו את שם העץ
הכחול. בלילה האחרון נשארתי ערה
רק עד ששמעתי שאמרו כי אם
מיבשים עלים מהעץ ושמים על עיני
אדם עיוור, הוא יוכל לראות שוב."
"סיפרתי לך זאת, נסטרן".

נשמעה דפיקה בדלת.
נסטרן פתחה את עיניה
והתיישרה. סבתא פתחה את
הדלת ונסטרן שמעה קול ילדה
שכנה. היא שאלה "מה שלום
נסטרן? האם היא יכולה לבוא
ולשחק אתי היום?"

סבתא אמרה "נסטרן ישנה עדיין".
אבל נסטרן קראה בשמחה "לא,
לא, סבתא. אני יכולה לשחק."
הילדה השכנה נכנסה.

"כן. אמא שלי אמרה לי פעם. אני חושבת
שקוראים לו 'עץ הילדות'."

המורה חייכה וקמה. סבתא עמדה ליד
הדלת.
המורה שאלה את סבתא "אולי נזכרת איך
קוראים לעץ הכחול?"